

Κουτοπονηριές

Γιάννης Η. Χάρης

Τα Νέα, 03/08/2007

Η ΛΥΣΗ βρέθηκε: θα μοιραστεί σε όλους τους μαθητές της ΣΤ' Δημοτικού το κλασικό μυθιστόρημα της Διδώς Σωτηρίου «Ματωμένα Χώματα». Σαφώς κουτοπόνηρη η εμβληματική λύση: δεν αποσύρουμε το βιβλίο της Ιστορίας, μη μας πούνε δα και αντιδραστικούς, μοιράζουμε όμως μαζί και ένα λογοτεχνικό έργο για τα Μικρασιατικά, έργο εγνωσμένης αξίας που δίνει όλη την αγριότητα της εποχής, και γραμμένο από αριστερή συγγραφέα: άρα, όλα τα στόματα κλειστά!

Πολλές είναι οι παράμετροι αυτής της ιστορίας, ακόμα ακόμα και εμπορικές, θα 'φτανε να πει κανείς.

Σε δυο σημεία μόνο θα σταθώ, χωρίς καν να ρωτήσω γιατί, λόγου χάρη, να μη μοιραζόταν στα παιδιά μαζί με τη Διδώ Σωτηρίου και «Η ζωή εν τάφω», αίφνης, του (εθνικόφρονα μάλιστα) Στράτη Μυριβήλη, να δούνε τα παιδιά την αγριότητα εντέλει του πολέμου, κάθε πολέμου! Σκέφτομαι, λοιπόν, ότι η Διδώ Σωτηρίου θα 'ναι από ψηλά πανευτυχής, όπως κάθε συγγραφέας που βλέπει το έργο του να φτάνει σε τόσα χέρια.

Αλλά, παράλληλα, αναρωτιέμαι πώς θα της φαινόταν, πώς θα ένιωθε η συνεπής αυτή αγωνίστρια, στις πρώτες πάντοτε γραμμές της μαχόμενης Αριστεράς, πώς θα ένιωθε, λέω, που το έργο της γίνεται φτηνό εργαλείο σε πολιτικάντικα παιχνίδια και μοιράζεται σαν αντίβαρο σε μια υπόθεση που ξεκίνησε από το πατριωτικό-εθνικιστικό και θρησκευτικό λόμπι.

Αλλά αυτά είναι σκέτες εικασίες.

Το μόνο σίγουρο είναι πως θα είχε εκμανεί ακούγοντας από παντού παραχαραγμένο το όνομά της, σύμφωνα με τις λογιοστατιζουσες μόδες της εποχής, μια και η Διδώ Σωτηρίου υπήρξε πάντοτε Διδώ- της Διδώς, και όχι «της Διδούς», όπως την ανάγγειλε η υπουργός Παιδείας και την αναπαρήγαγαν τα Μέσα.